
Minecraft: Brána

Dávej pozor, kam zapichuješ tu lopatu! Mám pocit, že už jsme blízko!“ křičela jsem dolů na Lonnieho. Stála jsem na okraji velikánské jámy, kterou jsme vykopali vedle nového rybníka a která jen čekala na to, až do ní vpustíme vodu. Odhalit první vrstvu lávy jsem nechala na Lonniem, aby potom fofrem mazal nahoru po kamenných schodech vedoucích z obří díry.

Nabádala jsem Lonnieho, aby začal kopat dolů, a on to udělal. Měla jsem ale dojem, že ve skutečnosti mým pokynům nerozumí, takže kotal rovnou dolů, místo aby kopal spíš svažující se plošinu, po které by mohl utíkat. Avatár neavatár, to poslední, oč jsem stála, bylo řešit ugrilovaného Lonnieho.

„Zpomal!“ zařvala jsem znovu.

Najednou cosi zasyčelo a luplo a z díry, kterou Lonnie právě udělal do země, začala vyubulávat doruda rozpálená láva. Lonnie tam jen stál, tupě civěl a plameny mu olizovaly oblečení.

„Co tam děláš, ty moulo? Vypadni odtud!“

Lonnie poskočil, jako by ho na bezprostřední ohrožení upozornil až můj rozkaz a ne žár sálající z lávy. Začal prchat po kamenných stupních a v patách mu stoupala láva.

Zavrtěla jsem hlavou. S tímhle avatárem něco je. Nechová se tak, jak jsem Lonnieho znávala. Možná je v tom nějaký časový posun nebo má v nepořádku brýle.

„Zkoušel ses odhlásit a znovu načíst prostředí do svých brýlí?“ zeptala jsem se. Neodpověděl. Jen seděl na kraji díry a koukal na její protější stranu. Praštila jsem sekerou do zbývajících bloků hlíny a dívala se, jak voda teče pořádným vodopádem rovnou do propasti plné lávy. Část lávových bloků měnila barvu na inkoustově černou, jak jsem čekala. Za chvíli budeme mít

víc než dost obsidiánu na to, abychom postavili dvacet portálů do Netheru, kdybychom chtěli. Lonnie měl pravdu, vypadalo to fakt úžasně. Usmála jsem se, protože jsem byla hrdá na to, že jsem s úspěchem postupovala podle plánu.

„Stavět ty pasti je pěkná otrava,“ stěžovala jsem si, klepala do klávesnice a švidrala na papíry, kam Lonnie kreslil své náčrty. „Proč prostě nejdeme lovit endermany, jako to dělají všichni?“

„Tohle je daleko efektivnější,“ poučil mě Lonnie.

„Ef-co?“ zeptala jsem se.

„E-fek-tiv-něj-ší!“ opakoval. „To znamená, že pasti hodněkrát sklapnou a my z toho budeme mít větší zisk. Každý enderman neupustí perlu. Bud' za nimi budeme běhat celé hodiny, nebo místo toho postavíme tyhle pasti a pustíme se do třetí fáze.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Tak dobře, promiň, pane Encyklopedie. Mně se náhodou líbí běhat a mlátit do věcí. Myslela jsem, že to je podstata módu přežití.“

„Jedině že bys chtěla hrát jako dvoudenní nováček a pořád jen v Overworldu. To já mám vyšší ambice.“ Lonnie mi přisunul další štůsek papírů s náčrty, které čmáral několik hodin. Vzala jsem papíry do ruky a četla nahlas jeho škrabopis na horní stránce: *Jak se dostat do Endu v pěti krocích.*

„Takže End?“ zeptala jsem se. „Proč bych se měla chtít dostat na konec Minecraftu?“

„Protože tam se vyskytují opravdoví bossové,“ odpověděl Lonnie a hlas se mu rozčilením trochu zlomil. „Koukni na tohle.“ Otevřel návod k Minecraftu, který si půjčil z knihovny. Měl v něm založenou stránku s obrázkem černého draka s rudýma očima a šedými ještěřními křídly. Když jsem četla o drakovi z Endu, spadla mi úžasem brada. Rozhodně jsem chtěla vidět tohle bosse osobně.

„Takového bych si chtěla ochočit,“ zašeptala jsem.

„Draka z Endu nemůžeš ochočit, musíš ho porazit!“ odsekl Lonnie a s prásknutím mi zavřel knihu před nosem. „A existuje jediný způsob, jak se to dá udělat: připravit si zásoby, naplánovat postup a pak to provést. Myslíš, že bys to dokázala zvládnout?“

„Příprava, plán a provedení,“ opakovala jsem a odmítavě mávala rukama. Vyrušila mě kráva, která se přiloudala na scénu. Stejně zrovna potřebuji nějakou kůži. „Jo, no jo, tak dobře, zkusím to.“

Kráčela jsem zpátky k chatě. Potřebovala jsem nějaký čas, abych si uspořádala myšlenky. Vesničan Lonnie se táhl za mnou jako stín a tvářil se jako tupá figurína. Všechny známky oživení, které jsem v jeho výrazu viděla, či si myslela, že vidím, očividně nebyly víc než nějaký sebeklam. Další iluze, tak. Rozhodla jsem se dát si přestávku a raději zapracovat na svém přístřeší. Holé stěny, hliněná podlaha a okna bez skla nevypadaly zrovna útulně. Přidala jsem aspoň postel a jednoduchou truhlu. Už byl nejvyšší čas, protože světlo venku pohasínalo a hodila se mi chvilka k zamyšlení. Měla jsem k dispozici celý svět.

Právě jsem zapálila první pochoděň, když se před domem ozvalo skuhrání zombie. Pokud hrajete tuhle hru na monitoru, no tak musíte jít ven a rozhlédnout se, abyste zjistili, odkud zombie přichází, ale ve světě virtuální reality jsem přesně věděla, kde ten mob je. Zrovna před oknem směřujícím k jihu. Jedné zombie bych si nemusela všímat, ale za chvíličku se ozvala druhá a po ní další. Všechny jako by se zaměřily na dům a zřejmě cílily na mě, ne na Lonnieho. V té chvíli stál uprostřed místnosti jako socha. Nehýbal se, nemluvil, jen civěl do zdi. Nejspíš si sundal VR brýle, ale neodhlásil se. *To mi hodně pomůže, když potřebuji píchnout*, pomyslela jsem si sarkasticky. A protože jsem nepostavila víc než jedinou místnost a ještě se nepostarala o sklo v oknech, došlo mi, že nadešel čas masakrování zombií. Padla jsem meč a vyběhla ze dveří, připravená pustit se do nich.

Nečekala jsem ovšem, že jich bude tolik.

Zblízka a jaksí osobně působily tyhle zombie z virtuální reality daleko zlověstněji než obvykle. Normálně bych je ignorovala. Měla jsem sklon považovat zombíky za moby spíš otravné než hrozné. Teď však přede mnou stála vzrušující výzva, protože jsem před sebou měla svah kopce plný zombií, které si zrovna říkaly o to, abych se s nimi pustila do boje. Usmívala jsem se a prosekávala si cestu mezi těmi zelenými brachy jako nějaká Amazonka – totiž ve svých představách. Jsem si jistá, že vypadám děsně, a kdyby mě někdo pozoroval během hry, možná by umřel smíchy, ale ječela jsem a sekala a všeobecně jsem se výborně bavila do chvíle, kdy mě jedna zombie

praštila a ukazatel zdraví na vršku mého zorného pole spadl o půl srdce níž. Naštvalo mě to, ale taky jsem se rozesmála.

Opět jsem zvedla meč, rozhodnutá probojovat se až na konec. Navzdory všemu řevu a ohánění se mečem jsem dokázala zabít jen tři moby, kteří se mi připletli do cesty, ale aspoň bylo o tři méně těch, na které jsem musela myslet. Vrhla jsem se na zombii stojící u vchodu do chaty a v obloucích z ní vystříkl zelený kostičkovaný sliz, který dopadl na zem a po několika vteřinách se vytratil. Otočila jsem se a zaútočila na zombii, která přicházela za mnou. Znovu z ní vystříklo to svinstvo, a tak jsem se otočila proti třetí. Jenže jsem byla pomalá. Tahle zombie mě udeřila do paže a znovu jsem pozorovala, jak pozbívám zdravotní body.

Když jsem se pak rozmáchla mečem, byla bych přísahala, že byl nějaký těžší a hůř se držel. Tohle mi dalo poznat novou charakteristiku hry ve virtuální realitě, s níž jsem nepočítala. Ale jen jsem sevřela meč pevněji a ohnala se jím ze vší síly, tak jsem v půli přetála zombii, která se mě předtím dotkla. Umřela, ale taky jsem viděla, že do svahu ke mně přicházejí další a další. Řekla jsem si, že je nejvyšší čas dát se na ústup.

Proklouzla jsem vedle pozůstatků naposled zabitě zombie, zamířila do kopce mezi stromy a bláhově jsem si představovala, že tam najdu dobrou skrýš. Ale tohle štěstí jsem neměla. Z kopce mi scházela v ústrety dvojice kostlivců. Prvního jsem se zbavila příčným seknutím přes hrudní koš, jenže druhý mě trefil šípem, takže jsem se svalila na záda a pochopila, že tohle už mečem neodpravím. Ani jsem se nemusela dívat na ukazatel, abych přišla na to, že jsem pozbyla další srdce. Možná i dvě. A strašidelně se zpomalily všechny mé pohyby. Jako bych se nově přihlásila do hry přes to nejpomalejší připojení, jaké jsem kdy zažila. Prostě přes vytáčené připojení a k tomu ještě přes starodávný telefon s rotačním číselníkem.

Jeden kostlivec mě skoro odrovnal a zbytek tlupy zombií zjistil, kde zrovna jsem, a tak jsem kolem kostlivého moba jen proběhla a nějak se mi podařilo dostat se až na vrcholek kopce. Ukazatel zdraví měl příležitost trochu se vylepšit, což mi stačilo, abych pelášila jako vyděšené kotě prcháající zadní uličkou. Zaměnila jsem zbraň za vepřové, které jsem si předtím koupila, a když jsem je snědla, přece jen se mi ukazatel hladu posunul na uspokojivější úroveň.

Uvědomila jsem si, jak ztěžka oddychuji, přestože mi bylo jasné, že jsem ve skutečnosti nikam neběžela a že jsem se pohybovala jen v herní animaci.

Možná to bylo tou tlupou zombií nebo urputným přemýšlením, nebo pocitem, že na mě někdo útočí a musím se bránit, ale dokonce i v reálném světě jsem cítila, jak mi tep pulzuje v uších. Ve hře se to ozývalo jako podivný zvuk s ozvěnou.

V té chvíli se v okolí pohybovala spousta zombií a kostlivců a všichni mířili rovnou ke mně. Vůbec mě nenapadlo, co bych měla dělat, a začala jsem panikařit, ale vzpomněla jsem si na Lonnieho, který stále trčí v chatě; přemýšlela jsem, jak se k němu vrátit, naštěstí se mi v té chvíli objevil po boku. Nejspíš se znovu přihlásil do hry!

Popadla jsem Lonnieho za ruku a křikla: „Musíme se vypařit!“

Utíkali jsme, dokud se terén nezměnil ze šťavnaté zeleně v lán matně hnědé barvy s několika plácky skvrnitých křovin. Poušť. Tady se nedalo nikde schovat a neustále se mi snižovala zásoba energie, protože už mi nezbývalo žádné jídlo a několik posledních minut jsem v jednom kuse čelila nějakým útokům. Obloha se začala rozjasňovat, což byla dobrá zpráva, ale nepostupovalo to nijak rychle. Za jednou dunou jsem zahlédla postavu připomínající vesničana, celou v hnědém, která se potýkala s další bandou zombií. Protože jsem měla za zády svých problémů až dost, hleděla jsem je obejít, ale oni se taky pohybovali a za okamžik už jsme byli zapletení v pořádné šarvátce.

Ten, kterého jsem považovala za vesničana, se na mě otočil a zařval: „Zůstaň a bojuj! Já ti pomůžu!“

Kromě mumlání vesničanů a skřeků zombií jsem v téhle hře ještě neslyšela nikoho mluvit. Zarazilo mě to.

„Nestůj tam jak trouba, vytas meč!“ vyzval mě znovu ten hráč.

„Ty jsi skutečný?“ zeptala jsem se dost hloupě.

„Na to nemáme čas!“

Avatár druhého hráče se ke mně přiblížil. Zjistila jsem, že má na sobě kožené brnění. Nabídl mi obchod – dřevěný meč, za který nechtěl nic na výměnu. Nejlepší obchod, jaký mi kdo nabídl. Popadla jsem meč, postavila se vedle druhého hráče a začala sekat zombie tak tvrdě a rychle, jak jsem dovedla. Můj v kůži oděný kamarád byl ovšem lepší, za stejnou dobu pobil dvakrát víc zombíků než já. Tak jsme společně do rozednění porazili všechny nepřátele a naráz jsme se ocitli uprostřed pouště sami.

„Nevěděla jsem, že je ve hře ještě někdo jiný.“ Hráč – tedy hráčka – odložila meč a představila se: „Já jsem Esme.“

„Bianca,“ odpověděla jsem. „Taky jsem myslela, že jsem tu sama. Ale pak jsem našla Lonnieho.“

„Koho?“

„Mého kamaráda Lonnieho.“ Obrátila jsem se a ukázala rukou. Omráčilo mě, že Lonnie nikde nebyl. Někdy potom, co jsme vběhli do pouště, se prostě vypařil.

„Ale no tak! Proč ses už zase odhlásil, Lonnie!“ vykřikla jsem do vzduchu, jako by mě mohl slyšet i v reálném světě nebo co.

„Jsi... jsi v pořádku?“ zeptala se Esme.

„Ne, to teda nejsem!“ zavřela jsem, ale hned jsem se uklidnila. „Vlastně ano, jsem v pohodě. Můj kamarád tady ještě teď byl, přísahám.“

„Je nás tady několik. Třeba se znovu ukáže.“ Pokrčila rameny. „Každý se přihlašuje a odhlašuje podle toho, jak mu vychází plán léčení. Musíme taky doktorům a sestřám dopřát čas, aby do nás mohli píchat a štourat, no ne?“

„Ty jsi taky pacientka téhle nemocnice?“ zeptala jsem se.

„Jistě, a ty ne?“

„Ano, měla jsem nehodu v autě.“ Na chvíli jsem zmlkla, než jsem vyrukovala s další otázkou. „Neviděla jsi v nemocnici náhodou kluka, který se jmenuje Elon Lawrence? Měl se sem dostat ve stejné době jako já. Asi šestnáct let, snědá pleť, šedé oči.“

„Nemyslím,“ odpověděla Esme. „Jak je to dlouho?“

Tu mi došlo, že jsem byla tolikrát v bezvědomí, že jí vlastně nejsem schopna dát přesnou odpověď.

„To nevím jistě, možná pár dní, nebo taky dva týdny. Oba jsme to slízli při té nehodě.“ Rychle jsem Esme vylíčila, jak se to stalo, jak se zničehonic objevilo auto a vpálilo to rovnou do nás a jak jsme s tím nemohli vůbec nic dělat.

„No páni,“ řekla Esme. „Ten řidič projel na červenou?“

Sevřel se mi žaludek a udělalo se mi trochu mdlo. O tom mobilním telefonu jsem ovšem pomlčela. Nechtěla jsem ani myslet na to, že jsme to byli možná my, kdo jel na červenou.

„No, ale kdybys ho někde viděla, dej mi vědět,“ požádala jsem ji.

„Určitě. Ještě něco – kdybys tady byla nejvýš dva týdny, jak to, že ti dali tak brzo brýle pro VR?“ divila se Esme. „Obvykle je nedávají nikomu, kdo tady neleží aspoň měsíc.“

„Dal mi je nějaký kluk, který přišel za mnou do pokoje,“ vysvětlovala jsem. „Jedny mi přinesl.“

„To byl nejspíš A. J., co?“

„Jo, A. J.“

Přikývla. „Ten láká pořád nové hráče. Vždycky se snaží vtáhnout do hry nějaké nové lidi, aby se mohl předvádět.“ Pokrčila rameny. „Ale je to moc hodný kluk.“

„Kolik lidí teď hraje tuhle hru?“ zeptala jsem se.

„Zrovna teď? Jenom tři,“ odpověděla. „Aspoň myslím.“

„Ty, já a kdo?“

„Anton.“

„Kdo to je?“

„Však se s ním brzy potkáš.“ Vykročila směrem k opačnému okraji pouštního biomu. Šla jsem s ní.

„Proč jsi tady ty?“ zeptala jsem se.

„Chemo,“ odpověděla Esme, jako bych se jí ptala na oblíbenou barvu. „Doufáme, že v tomhle kole se podaří vykopnout rakovinu naráz a navždycky.“

„Páni, taky doufám, že ti to vyjde,“ zamumlala jsem. Trápilo mě, že má slova jsou úplně chabá a k ničemu. Jenže jsem nevěděla, co říct člověku, který vám o sobě poví zrovna tohle.

„Ta pitomá nemoc je něco jako můj nejvyšší boss,“ pokrčila rameny Esme.

Zamračila se. Na okamžik jako by se jí pohled rozostřil, jak myslela na něco jiného. Pak se znovu podívala na mě. „Jak dlouho už jsi v téhle hře?“ Zdálo se, že jí to dělá starost.

„Moc dlouho ne,“ odpověděla jsem. „Když přišel A. J. a přinesl mi brýle, byla noc.“

„A už ses odhlásila? Byla pořád ještě noc, když ses odhlásila?“

„Ještě jsem hru neopustila,“ zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že mi nakonec někdo ty brýle sundá.“

„Takže zatím nemáš výstupní portál?“

„Aha, koukám, že A. J. mluvil vážně, když povídal o téhle metodě odhlásování.“ Jen na mě beze slova hleděla, a tak jsem pokračovala: „Až ho postavím, tak ho budu mít. Nemyslím, že bych musela spěchat.“

Dívala se na mě a vrtěla hlavou.

„Tahle verze Minecraftu je zvláštní,“ řekla Esme. „Brýle ti čtou mozkové synapse. Víš snad, co to je, ne? Tohle je úplně jiné než jen ťukat do kláves na klávesnici.“

„Jo, vím, co to je,“ zalhala jsem.

„Takže když přijde začátečník, který ještě neví, jak tuhle hru hrát, mohou se mu myšlenky promítnout do nastavení.“

„Nejsem žádný zelenáč,“ odsekla jsem. „A. J. už mi tohle povídal.“

„No jo, ale je jasné, že ti neřekl všechno. Ty moc nad věcmi nepřemýšlíš, co? Podle mého na tuhle hru ještě nejsi připravená. Jestli ti můžu poradit, odhlaš se, počkej několik týdnů a pak ti hodný doktor dá brýle a k nim manuál s pokyny. Vrať se na svou pohodlnou nemocniční postel s postavičkami z kreslených filmů na stěnách.“

„Můj pokoj takhle nevypadá,“ opravila jsem ji. „Já mám běžový pokoj.“

Esme se na chvílku zarazila. „Jak zle jsi na tom, že tě nedali ani do pokoje s obrázky klaunů na zdech?“

„Většinu těla mám v sádře. Byla jsem pořádně rozmlácená,“ odpověděla jsem. „Proto jsem taky tady. Ve skutečném světě se nedokážu ani pohnout. Taký nemůžu přijít na to, co se stalo s mým nejlepším kamarádem.“

Překvapilo mě, jak se mi sevřel krk, a začala jsem vzlykat. Chtělo se mi schoulit se do klubíčka a brečet kvůli všemu, co se přihodilo. Jen jsem to nechtěla udělat před nějakým cizím avatárem v Minecraftu. Naštěstí se zdálo, že avatáři zrovna nevynikají v předvádění nějakých emocí. Rychle jsem se sebrala.

„Prosím tě, mohla bys mi ukázat, co a jak? Učím se rychle, slibuji.“

Esme mlčela, její avatár stál nepohnutě na místě a ona zřejmě přemýšlela.

„Dobře, fajn, pojd' za mnou a dělej to, co já. Půjdem si promluvit s Antonem.“